

PÍSEŇ 0207

Mládenec blahoslavený

1517 / 1541 / 1564

1. Mlá - de - nec bla - ho -- sla - ve - ný, Pán Je - žíš na svět po - sla - ný,

jež Bůh nad star - ce zve - le - bil, všech - něm li -- dem před -- sta - vil,

2. buď od nás vždy ctěn, veleben, jím každý člověk osvěcen;
vždyť on jest světlo každému, mladému i starému.
3. Jeho Panna porodila, Bohu pod zákon uvedla,
aby Páně jhu z mladosti byl poddán s ochotností,
4. Jemu Otec ukazoval vše, jako Synu zjevoval;
proto v něm Boží moudrosti složeny divné ctnosti.
5. Bůh mu jakoby starému dal čest, dvanáctiletému,
aby starce rozsuzoval, jím k Bohu ukazoval.
6. Když byl ve věku dospělém, osvedčil jej z nebe hlasem,
řka: Tento jest Syn můj milý, v něm se mi dobře líbí.
7. Ten moudrost Boží zvěstoval, dítky své dle ní pěstoval,
odňal zákona jho těžké, dal sladké břímě lehké.
8. Již s ní v nebi mezi starci sedí Otce na pravici;
jemu se všichni klanějí, čest i chválu vzdávají.
9. Zde na zemi ve svých sborech koná soud v svých sluhů ústech;
moudrostí svou nás spravuje, trestá i napravuje.
10. Když se z nebe vrátí k soudu, posadí se v majestátu,
své utěší milovníky a předěsí zlostníky.
11. Kdo budou zde vítěziti, chce s sebou na trůn vsaditi,
s ním aby v nebi dědili, na věky kralovali.

Jan Augusta 1561/1615/1970